

Κυριακή 29η Μαρτίου 2026

Κυριακή Ε' Νηστειῶν (Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας).

(Μρ. 10, 32 – 45).

Κατά τή σημερινή Κυριακή στέκεται μπροστά μας μία μορφή ἡρωική καί ωραία. Μία μορφή πού βούτηξε στή βρωμιά τῆς ἁμαρτίας μέ μανία, ἀλλά πέταξε καί στούς αἰθέρες τῆς μετάνοιας μέ ἐλευθερία. Εἶναι ἡ ὁσία Μαρία ἡ Αἰγυπτία, ἡ πόρνη τῆς Ἀλεξάνδρειας, πού ἔγινε ἄγγελος τῆς ἐρήμου καί πρότυπο τῆς ἀρετῆς.

Ὁ Θεάνθρωπος Κύριος δέχτηκε κοντά Του τήν ὁσία Μαρία τήν Αἰγυπτία. Μέ τρόπο συμβολικό ἔπιασε τή Μαρία ἀπό τό χέρι καί τή σήκωσε, χαρίζοντάς της τήν ἀληθινή ζωή. Ἄρπαξε τήν πρῶην πόρνη τῆς Ἀλεξάνδρειας καί τή σήκωσε στή ζωή τῆς ἀγνότητος. Ἡ Μα-

ρία αναζήτησε τόν Χριστό. Δέν ἔχει σημασία μέ ποιό πρόσωπο ἔρχεται ὁ Κύριος σέ ἐπαφή. Σημασία ἔχει ὅτι, ὅσο κι ἂν εἶναι κάποιος παγιδευμένος ἀπό τίς μηχανορραφίες τοῦ διαβόλου, μπορεῖ νά ἀπεγκλωβιστεῖ. Τό πανίσχυρο χέρι τοῦ Χριστοῦ ἀπλώνεται σέ κάθε παγιδευμένο ἄνθρωπο, τόν ἀνορθώνει ἀπό τήν πτώση, τοῦ χαρίζει τή ζωή.

Ἡ Μαρία δεσμεύτηκε στήν ἁμαρτία μέ τή θέλησή της, ἀλλά κέρδισε τή δική της ἐλευθερία μέ τόν ἀγώνα τῆς μετάνοιας. Μεγάλη ἦταν ἡ πτώση της ἀλλά πιό μεγάλη ἡ ἀνάστασή της. Ὁ διάβολος τήν εἶχε παγιδέψει στήν ἀναγκαιότητα τῆς ἡδονῆς. Ὁ Χριστός τήν ἐλευθέρωσε μέ τή χαρά τῆς εὐφροσύνης. Ἡ ἁμαρτία τή φυλάκισε στίς ἀνάγκες τῆς σάρκας. Ἡ μετάνοια τῆς χάρισε τό πλήρωμα τοῦ πνεύματος. Ἡ Μαρία ἔπαψε νά κοιτάζει τό ἔξω. Στράφηκε στό μέσα. Σταμάτησε νά κοι-

τάζει τήν ὁμορφιά, γιά νά κοιτάξει τή μορφή. Μάρανε τή σάρκα, γιά νά κάνει τήν ψυχή της ἀειθαλή. Ἐκαμψε τό σῶμα της καί δυνάμωσε τήν ὑπαρξή της. Ἐφθειρε τό φθειρόμενο, γιά νά ζωοποιήσει τό αἰώνιο. Σταμάτησε νά περπατάει στούς δρόμους τῆς ἀπάτης, γιά νά βαδίσει στό μονοπάτι τῆς ἀσκήσης. Ἀρνήθηκε τό φέμα τοῦ «φαίνεσθαι», γιά νά βιώσει τήν ἀλήθεια τοῦ «εἶναι». Ἐέφυγε ἀπό τήν ἐπιπολαιότητα, γιά νά ζήσει τή μονιμότητα. Πέταξε τά φκιασίδια τοῦ προσωπείου, γιατί βρῆκε τό πρόσωπο. Μέσα στήν ἔρημο βρῆκε τόν ἑαυτό της, πού τόν εἶχε χάσει στά πεζοδρόμια τῆς ἁμαρτίας. Μέσα στήν ἡσυχία βρῆκε τόν Θεό, πού Τόν εἶχε προδώσει στά γλέντια τῆς νύχτας. Μέσα στή νηστεία βρῆκε τήν ἀληθινή τροφή τοῦ πνεύματος, πού τό εἶχε ταπεινώσει ἀπό τίς πτώσεις τοῦ σώματος. Μέσα στήν προσευχή βρῆκε τόν οὐρανό, πού τόν εἶχε

λησμονήσει από τό κύλισμα στή λάσπη τῆς γῆς. Ἐφυγε μακριά από τούς ἀνθρώπους, γιά νά βρεῖ τήν ἀνθρωπιά της. Ἐκοψε τίς εὐτελεῖς παρέες, γιά νά χαρεῖ τή συντροφιά τοῦ Θεοῦ. Μέ τόν πόθο τοῦ Χριστοῦ νίκησε τά πάθη. Μέ τή μνήμη τοῦ Θεοῦ λησμόνησε τίς κακές ἔξεις. Αὐτοεξορίστηκε, γιά νά βρεῖ τήν ἀληθινή πατρίδα. Συναναστράφηκε μέ τά θηρία τῆς ἐρήμου καί ἐξημέρωσε τό ἐσωτερικό της ἀγρίμι. Σάν ἀγρίμι πλησίασε στόν Χριστό κι Ἐκεῖνος τήν ἔκανε πλάσμα ἄκακο καί ταπεινό.

Ὁ Κύριος ἀδίστακτα ἄγγιξε τή Μαρία μέ τή συγχωρητικότητά Του. Δέ σιχάθηκε τή βρωμιά της. Δέν ἔκρινε τίς πτώσεις της. Δέν τήν ἀπέκλεισε από τό σῶμα Του. Δέν τήν ἀπέβαλε από τή λατρεία καί από τόν Ναό Του. Τό μόνο πού ζήτησε ἦταν ἡ μετάνοιά της. Τό μόνο πού φορτώθηκε από ἐκείνη ἦταν τά βάρη τῶν λαθῶν της. Ἡ Μαρία παραδόθηκε στήν ἀγάπη

Του καί κέρδισε τή ζωή της. Μετάνιωσε γιά ὅ,τι ἔκανε καί ἔκανε ὅ,τι ἔπρεπε. Ἡ μετάνοια ἦταν αὐτό πού περίμενε ὁ Κύριος καί ἀκριβῶς αὐτή τή μετάνοια Τοῦ χάρισε. Ὅχι τή μετάνοια μιᾶς στιγμῆς. Ὅχι τή μετάνοια σάν μεμονωμένη ἀπόφαση. Ὅχι τή μετάνοια σάν μιά ὁμολογία. Χάρισε στόν Χριστό τή μετάνοια σάν ἀγώνισμα, σάν μόνιμο τρόπο ζωῆς, σάν αἱματηρό ἄθλημα, σάν μόνιμη ἄρνηση τοῦ κακοῦ, σάν διαδρομή συγκομιδῆς τῶν ἀρετῶν. Βίωσε τή μετάνοια πρῶτα σάν κάθαρση, ὕστερα σάν φωτισμό καί τέλος σάν θέωση. Ἐδωσε τό αἶμα τῆς ψυχῆς της καί ἔλαβε τό Πνεῦμα τό Ἅγιο. Μέσα στόν γνόφο τῆς συνομιλίας μέ τόν Θεό φωτίστηκε καί ἔγινε διάφανη ἐσωτερικά. Μέσα ἀπό τή γνωριμία της μέ τόν Κύριο γνώρισε ὅλες τίς μυστικές γωνιές τῆς ψυχῆς της καί τίς καθάρισε. Τακτοποίησε ὅλες τίς ἐκκρεμότητες μέ τήν ἐμπιστοσύνη της

στή θεία φροντίδα. Ἀνέλαβε τή ζωή της ὁ Θεός, γι' αὐτό ἡ ζωή της ἀπέκτησε νόημα.

Σήμερα βλέπουμε τή Μαρία τήν Αἰγυπτία νά πλησιάζει τόν Χριστό συντετριμμένη καί μετανιωμένη γιά τήν ἄσχημη ζωή της. Ἐμεῖς ἔχουμε τίς δικές μας δεσμεύσεις, τούς ἐσωτερικούς μας καταναγκασμούς, τίς μυστικές μας βρωμιές, τίς ἀλλεπάλληλες πτώσεις. Τί θά κάνουμε; Θά προσεγγίσουμε τόν Κύριο μέ τή μετάνοια. Θά παραδεχτοῦμε τήν ἀσχήμια μας, γιά νά γιατρέψουμε τή μορφή μας. Θά βιώσουμε τή μετάνοια σάν πορεία ζωῆς καί καταξίωσης. Θά ζήσουμε τή μετάνοια σάν ἀδιάκοπη ἄσκηση, σάν ἀγώνισμα ἐσωτερικῆς ἐνδυνάμωσης. Ὁ κόσμος μᾶς θέλει δικούς του. Ὁ διάβολος κτίζει γύρω μας τά τείχη τῆς ἐξάρτησης. Ὁ ἑαυτός μας γυρεύει αὐτά πού τόν εὐχαριστοῦν, ἀλλά τόν ἀρρωσταίνουν. Στήν πνευματική μας ὠριμότητα δέν θά μᾶς

βοηθήσει ούτε ἡ τεχνητή νοημοσύνη, ούτε τά ἐπιστημονικά ἐπιτεύγματα, ούτε τά ὑπάρχοντα, ούτε οἱ ἐφήμερες σχέσεις, ούτε οἱ παροῦσες βεβαιότητες. Ὁ ἐφησυχασμός καί ἡ αὐτάρκεια εἶναι οἱ μεγάλοι ἐχθροί μας. Ἄς ξεβολευτοῦμε ἀπό τά τερπνά αὐτῆς τῆς γῆς, γιά νά ἀναπαυθοῦμε στήν ἄνεση τῆς Πατρικῆς ἀγκαλιᾶς.

Ὁ Κύριος ἀνέστησε τή Μαρία τήν Αἰγυπτία, πού εἶχε φθαρεῖ μέχρι τό μεδούλι τῆς ψυχῆς της. Δέ θά διστάσει νά ἀναστήσει κι ἐμᾶς, ἀρκεῖ νά Τοῦ δοθοῦμε μετανιωμένοι, χωρίς κρατούμενα, γιά νά εἰσπράξουμε τήν παντοτινή λύτρωσή μας. Καθώς πλησιάζουμε στά ἄχραντα πάθη Του νά θυμόμαστε ὅτι Ἐκεῖνος δέ διστάζει νά δώσει τόν ἑαυτό Του ἀντίλυτρο γιά τίς δικές μας ἀπροσεξίες. Εἶναι ἕτοιμος νά ἀγοράσει τά λάθη μας μέ τό Αἷμα Του. Ὅταν ἓνας Θεός αἱμορραγεῖ γιά μᾶς, πῶς

μπορούμε νά μείνουμε μακριά Του; Δέν εἶναι δυνατόν νά εἴμαστε ἀναίσθητοι καί ἀδιάφοροι μπροστά στή θεϊκή θυσία. Ἄς μιμηθοῦμε τή μετάνοια τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, γιά νά βιώσουμε τό Θεῖο Δράμα σάν ἀφετηρία μιᾶς ζωῆς γεμάτης Χριστό, μιᾶς ζωῆς καθαρῆς, πού εἶναι γεμάτη ἀπό ἐλπίδα καί δικαίωση. Τότε τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ δέν θά χυθεῖ ἄσκοπα. Ἡ θυσία του δέν θά τελεστεῖ μάταια. Τότε ἐμεῖς, προσκυνητές τοῦ Γολγοθᾶ καί συνοδοιπόροι στόν πόνο Του, θά φτάσουμε καί στόν ζωηφόρο Τάφο του. Μέσ' ἀπό τή δική Του κατάβαση στά ἄδυτα τῆς κακίας θά εἰσπράξουμε τό ἀνέσπερο φῶς τῆς Ἀνάστασης. Αὐτό τό φῶς εἶναι ἡ ἐλπίδα καί ἡ προσμονή μας. Αὐτό τό φῶς θά μᾶς στηρίζει καί θά μᾶς παρηγορεῖ γιά πάντα, σέ κάθε περίσταση τῆς ζωῆς μας. Ἀμήν.